

Lá thư đầu tuần:

HOA ƯU ĐÀM NƠI CỐI TA-BÀ

Anh chị em Lam viên thân mến,
Giờ này trên toàn thế giới, mọi người con Phật đang hân hoan chào đón ngày ĐẢN SANH. Vào thời điểm này cách đây 2640 năm, một đóa Ưu đàm nở trên cối Ta bà.
Đóa hoa Ưu đàm đã là quá quý hiếm lại nở trên mảnh đất Ta bà thì lại vô cùng hy hữu. Vậy mà đến giờ vẫn còn ngát hương.
Những chiếc lá bên đóa hoa làm nổi bật và tô điểm thêm cho hoa. Biết ngắm hoa đẹp, biết thưởng thức hoa thơm, chúng ta cũng cần lưu ý đến thổ nhưỡng. Vậy hôm nay chúng tôi kính mời anh chị em bình tâm, lắng lòng cùng chúng tôi chiêm ngưỡng đóa hoa Ưu đàm trên "thổ nhưỡng" Ta bà.

MỘT CUỘC TÌNH DUYÊN TRONG SÁNG VÀ ĐẸP ĐẼ

"Điên hạ còn món nữ trang nào dành cho em không?"

Đó là câu nói của một công nương thướt tha diễm lệ mà đoan trang dịu hiền trong chiếc sari màu trắng thanh nhã toát lên sự trong sáng diệu kỳ.

Những chuỗi ngọc dành cho cuộc thi sắc phục phụ nữ:

Cũng như bao nhiêu lần trước, Thái tử Siddhatta là người đứng ra phát thưởng trong những buổi nhạc hội, vũ hội. Điều mà chàng chẳng muốn chút nào nhưng Hoàng hậu Gotama cứ mãi năn nỉ, có lúc như ép buộc.

Những lễ hội này thường tổ chức với dụng ý chọn một mỹ nhân "lọt mắt" Thái tử.

Từ Vua cho đến cả hoàng tộc và luôn cả triều đình đều muốn thái tử lập gia đình, cốt giữ chân chàng lại để làm một vị "chuyển luân thánh vương" chứ đừng làm một tăng sỹ, dù có đạt đến tột cùng "cứu giúp nhân loại" như lời tiên đoán của A tư Đà.

Tất cả những thiếu nữ trong thành Kapilavatthu đều được mời tham dự lễ hội thi sắc phục phụ nữ.

Trời bắt đầu vào đêm những hoa đăng rực rỡ làm mờ đi ánh trăng đầu tuần, khí trời vẫn mát dịu. Âm nhạc dân tộc được chọn làm âm thanh nền tảng cho buổi lễ hội nên không khí vừa thanh trong, vừa êm ả.

Bên góc trái của tuyến đài, thái tử Siddhatta trong bộ quốc phục, trẻ trung và chễm chệ.

Trước mắt chàng một chiếc bàn nhỏ trải khăn nhung vàng, trên đó rất nhiều những xâu chuỗi ngọc óng ánh đủ màu.

Trên khán đài danh dự, chính giữa là vua và hoàng hậu, tiếp theo hai bên là các quan lớn và các vị đại diện hoàng tộc. Mở rộng ra, sau bục cao là quan khách, có đến hàng ngàn các thiếu nữ dự thi ngồi vào hàng ghế phía phải của quan khách.

Thiếu nữ đầu tiên là Soma con của một vị vương tử, theo sự hướng dẫn của người phụ trách, một thiếu nữ khi bước lên lễ đài, tiến tới trước mặt vua và hoàng hậu vái chào rồi ngước lên chào quan khách trước khi qua bàn phát giải.

Bộ y phục của Soma rất lộng lẫy, đáng đi thật tha thướt.

Rồi tiếp đến là Rohim và cứ thế hết người này đến người khác, ai cũng xiêm y sắc sỡ, muôn màu muôn vẻ, đáng đi nào cũng duyên dáng thướt tha. Người phát giải hình như cũng không có ý lựa chọn, cầm lên xâu chuỗi nào, trao xâu chuỗi đó. Cứ vậy mà kéo dài đến mười giờ đêm.

Sela là thiếu nữ sau cùng, không kém phần diễm lệ, trên bàn còn đứng một xâu chuỗi cuối cùng để trao cho nàng. Ngờ đâu, sau Sela lại còn một công nương, thông thả, điềm đạm, bước lên khán đài làm mọi người đều ngạc nhiên. Nàng lướt qua hàng danh dự trên

khán đài mà như một làn gió thoảng.

Sắc phục của nàng không sắc sỡ, cũng chẳng rực rỡ như những sắc phục của các cô gái dự thi khác mà chỉ là những sari màu trắng thanh nhã đơn sơ điểm tô cho sự trong sáng bình dị. Nàng tiến đến trước Siddhatta mỉm cười hồn nhiên: “Điện hạ còn món nữ trang nào để cho em không?”

Siddhatta im lặng một giây rồi nghiêng mình đáp lễ, với vẻ bối rối nhưng lại bình tĩnh và nhận rằng, dù có còn đi nữa cũng chẳng món nào xứng đáng với con người đẹp đẽ mà thanh thoát đang đứng trước mặt chàng.

Bất chợt Siddhatta mỉm cười, tự tay tháo chuỗi ngọc đang đeo ở cổ, nhìn chuỗi ngọc long lanh trên tay rồi cũng mỉm cười nhìn Yasodhara.

- Đây là món quà tặng cho công nương.

Nàng lắc đầu:

- Em làm đẹp cho điện hạ còn chưa hết, lòng nào mà lại lấy món trang sức của điện hạ.

- Mẹ ta hoàng hậu Gotama thường nói là ta chẳng cần đồ trang sức, càng đeo vào càng xấu thêm ra.

Nói xong chàng ra hiệu cho Yasodhara lại gần và cúi đầu xuống. Chàng mang chuỗi ngọc long lanh “như ngũ sắc” vào cho nàng.

Tiếng hoan hô vang lên, vang rền, tưởng chừng như không dứt. Ai ai cũng lộ vẻ mừng vui.

Cô gái khuê các dẫn thân vào giai cấp bản cùng:

Có ai biết được cô gái khuê cát ấy đã từng tự tay tắm rửa, băng bó những ghê lở, chăm sóc các em bé trong xóm nghèo ở ngoại thành. Không ai ngờ được trong xã hội quá phân chia giai cấp lại có một công nương đang hằng say làm việc này.

Siddhatta có lần âm thầm dạo chơi thăm viếng các xóm nghèo, nhờ vậy từng gặp Yasodhara tận tụy vui vẻ với công việc từ thiện.

Có kẻ tri âm:

Thời niên thiếu Siddhatta cũng được học kinh Vệ đà nhưng Siddhatta lại thường kiểm soát du ngoạn để được tiếp xúc với những vị sa môn, vì họ là những người không thiết tha với vật chất, không màng đến quyền quý mà chỉ tha thiết đến vấn đề giải thoát khổ đau. Thái tử Siddhatta đã từng trầm lắng tư duy về chiều hướng này. Thái tử nhận thấy giáo lý Vệ-đà chỉ đem đến những khổ lụy những bất công, thái tử đã không chấp nhận ba điều căn bản của kinh này.

Cũng nhờ được tiếp xúc với Yasodhara nhưng trong những khung cảnh ấy, Siddhatta đã khám phá ra: mình đã có kẻ tri âm.

Yasodhara cũng được gia đình buộc học kinh Vệ-đà, vì theo truyền thống. Nhưng nàng vẫn có những tư tưởng phóng khoáng và ngấm ngấm phản đối tình trạng bất công xã hội, phản đối sự áp đặt tín ngưỡng của kinh Vệ-đà. Nàng cũng cảm thấy không có hạnh phúc trong địa vị quyền quý, trong giàu sang sự nghiệp. Ngược lại nàng cảm thấy ghê tởm những cuộc tranh chấp địa vị của những thành phần quý tộc ngay cả trong giới tăng lữ Ba la môn.

(Phỏng theo “Đường Xưa Mây Trắng” của Thích Nhất Hạnh)

Thân ái chào Anh chị em.

BBT